

til at affige en endelig og upaaankelig Dom er saaledes i dette Tilfælde ene begrændset ved Lovudkastets Regel om, at Dommeren har at slutte Sagen ved sin Protokol, naar det findes, at den efter sin Bestaaffenhed egner sig til egentlig kriminalretlig Behandling. Vægrer derimod Tiltalte eller Barnets Fader eller Bærge sig ved at overdrage Dommeren en ham ikke ifølge Loven selv tilkommende Berettigelse til at affige Dom, maa Sagen afgives fra Politiafdelingen, men gaaer dog i saa Fald ikke til den samlede Kriminal- og Politiret, men paa-dømmes af 3 Assessorer — iblandt hvilke Dommeren i den Politiafdeling, der har behandlet Sagen, ikke maa være — og kan i dette Tilfælde være Gjenstand for yderligere Prøvelse ved Høiesteret, ganske i Overensstemmelse med de sædvanlige Regler (§ 12, Kfr. § 14 og 15).

Det forekommer Udvalget indlysende, at dette Forsøg paa at ordne de nye Politidomstoles Omraade ikke er heldigt. Ikke blot har Lovudkastet derved været nødsaget til at lade de Tyveri-, Bedrageri- og Hæleri-fager, der efter den nugældende Lovgivning behandles som offentlige Politifager, gaae over til egentlig kriminal Behandling med Mellemkomst af offentlig Anklager og Forsvar, naaget disse Sager efter deres Natur og efter en Erfaring, der har mere end et halvt Aarhundredes Hævd for sig, i Almindelighed netop egne sig til Politifagernes hurtige og simple Behandlingsmaade, men selv en Række af egentlige offentlige Politifager, og deriblandt netop nogle af dem, i hvilke Tilstaaelse er hyppigst, og hvor selv, hvis en saadan ikke erholdes, Sagens Bæsen saa at sige opfordrer til den mündtlige Behandling, der under Offentlighedens Tilsyn vil sikke en paalidelig Afgjørelse, ville vel blive paabegyndte som Politifager, men ville ikke kunne paafjendes ved Politiretten efter den for Dommerens Myndighed ved Loven fastsatte snævre Grændse. Dette vil saagodt-som uden Undtagelse være Tilfældet med Løsgjænger- og Betlersager, med Klapskriver og Smaabedragerier — der efter den nuværende Lovgivning delvis end ikke kunne gjøres til Gjenstand for Undersøgelse uden efter Klage fra den Forurettede, Fredg. 11te April 1840

§ 52 — med mindre Voldsfager o. s. v. Vel søger nu Udcastet som anført at bøde paa denne Mangel ved at lade den Tiltalte kunne give Dommeren en udbudet Bemyndigelse, men Udvalget skjønner ikke rettere, end at det i og for sig er urigtigt og usømmeligt at lade Dommeren hente sin Straffemyndighed fra et Samtykke af den Tiltalte — en Art af delegeret Jurisdiktion, som vistnok er aldeles ukjendt i vor og enhver anden Retsforfatning, og som er saa meget betænkeligere, som Lovudkastet i Tilfælde af, at et saadant Samtykke meddeles, i Birkelighed slet ikke begrændser Ene-dommeren i Udøvelsen, og derhos ikke tilstedes nogen Paa-anke af den assagte Dom.

Der ligger i hele denne Ordning af Forholdet en saadan Dobbeltthed i Tanke og i Opfatning af den mündtlige og offentlige Behandlings Betydning — paa engang en saadan Tillid og Mistillid til samme, at Systemet ikke vil kunne udholde Prøve. Domstolens Myndighed begrændses til et ringe Straffemaal, fordi man udover samme ikke finder tilstrækkelig Beskjærmelse for den Tiltalte i den stedfundne Behandling og i Ene-dommerens Indsigt, og derfor mener at maatte aabne Afgang til mulig ny Behandling af Sagen — der i saa Tilfælde skal foregaae efter den sædvanlige Retspleies Former i en af Afdelingerne for kriminelle Sager (Kfr. § 12, 3die Stykke) — og til Doms Afgjørelse ved trende andre Dommere, hvis Afvendelse atter i Regelen vil kunne undergives Prøvelse af Høiesteret. Men man mener paa den anden Side at kunne tilside-sætte alle disse Garantier for en formeentlig omhyggeligere Behandling og Overveielse, og at lade Alt bero ved den for Ene-dommeren stedfundne Behandling og Ene-dommerens endelige Bestemmelse, saasnart en Tiltalt, der rimeligvis higer efter sin Sags endelige Afgjørelse, eller Barnets Fader eller den muligt alene for dette Tilfældes Skyld udnævnte Bærge, der ellers ikke staaer i noget som helst Forhold til den Umyndige — Reglen kunde efter vor Lovgivnings almindelige Grundsaetninger vistnok ikke indskrænkes til alene at gjælde Børn under 15 Aar — giver sit Samtykke. Under Betingelse af af et saadant Samtykke afgiver nu pludselig Ene-dommerens Behandling al den Sikkerhed, som